

er det rette. Det ærede Medlem for Ribekredsen nævnedes ikke mindre end 3 Forslag, som ikke duede, og kom saa selv med et fjerde. Men jeg blev ikke klar over, om det vilde være mere tilfredsstillende end det Lovforslag, som her foreligger fra Regeringen. Nu hørte jeg det ærede Medlem for Givekredsen gaa imod de Tanker, som er kommet frem fra det ærede Medlem for Sæbykredsen (Pinstrup), og mene, at Regeringens Lovforslag maa være det, man skal gaa frem efter, fordi, siger det ærede Medlem, nu har man dog høstet nogle Erfaringer, og saa kan man vel finde nogle af de værste Skavanker og tage dem bort. Jeg tror, jeg tør sige, som mit Partis Ordfører sagde i Gaar: Vi vil gaa med til det, som bedst træffer det retfærdige.

Men saa er der Spørgsmaalet om, hvor meget der bør lignedes, om man bør gaa saa højt op, som Lovforslaget tager Sigte paa. Naturligvis bør dette tages under nøje Overvejelse. Men eet er jeg bange for, og det er, at man kommer til at ligne for lidt. Man har sagt til Ministeren: I Fjor kom du med et Lovforslag, som gav langt mere end det, vi her behandler. Der er nævnt — jeg tror af det ærede Medlem for Sæbykredsen (Pinstrup) —, at vi vist kan holde os indenfor 6 Mill. Tdr., men Lovforslaget i Fjor sigtede langt videre. Jeg synes imidlertid, man ikke har Grund til at rette nogen Bebrejdelse mod Ministeren i den Anledning. Ministeren havde ladet nogle sagkyndige Mænd, dels Landbrugere, dels Videnskabsmænd, udarbejde et Forslag, og paa det Grundlag byggede han sit Lovforslag, som var udarbejdet efter, hvad der under normale Forhold skal til for at omdanne Kornet til Mel og Melet til Brød, og hvad de forskellige Mennesker behøver til deres Ernæring.

Jeg vil gøre et Par Bemærkninger om, hvorfor man er kommet saa langt ned, som man er, og derved bevise, at vi har gjort, hvad der stod i vor Magt, for at faa Beholdningerne til at række saa langt som muligt. Vi saa, at Høsten var lille og slet, og det gjaldt derfor om at faa Beholdningerne til at strække til. Jeg havde den Ære at være med i det saakaldte Møllernavn eller Melnavn, som skulde udarbejde en Plan om, hvorledes man skulde formale Kornet, og om, hvorledes man skulde bage Melet til Brød, og jeg vil søge at bevise, hvad vi har sparet. Det var beregnet, at vi skulde bruge 800,000 Tdr. Byg til Bygryn. Man havde regnet ud, efter hvad der forarbejdes under normale Forhold, at 55 pCt. Gryn var det, man kunde faa ud deraf.

Jeg paastod, at under de nuværende Forhold havde det intet at sige, om Grynene var fint hvide, det gjaldt om at skaffe saa mange som muligt, saa gjorde det ikke noget, om de var mørke og graa, deres Næringsværdi var lige god, og vi skulde nok blive af med Grynene. Vi fik det da ogsaa vedtaget saaledes, at i Stedet for 55 pCt. satte vi Grynprocenten op til 60. Men vi gik videre og tog 10 pCt. Mel, saa at vi kom op til 70 pCt. i Stedet for tidligere 55 pCt., og hvad det vil sige for Beholdningerne, at der spares 15 pCt. alene paa den Post, forstaaer man let.

Jeg kan nævne et andet Punkt. Vi skulde bruge omtrent 700,000 Tdr. Byg til Brødkorn. Man regnede med en Procent af Afaldsstoffer af omtrent 25. Det gik jeg imod. Jeg sagde: Det maa vi ikke gøre i Aar, da Beholdningerne er saa smaa, vi maa se at komme frem ad andre Veje. For det grove Rugbrøds Vedkommende satte jeg Procenten ned til 5, og for Sigtebrød til 12—14. Gennemsnitlig kom vi ned paa 10 pCt. i Stedet for 25. D. v. s., at vi ogsaa har tjent 15 pCt. paa dette Omraade, og hvad det betyder for Bygbeholdningen, vil man let forstaa.

For Rugens Vedkommende har vi under normale Forhold regnet med 5 pCt., dels rent Svind, dels Afaldsstoffer: Smaakorn, Goldkorn og det saakaldte Spidsmel. Ogsaa paa dette Omraade gik jeg videre og krævede, at vi skulde længere ned med Procenten. Vi satte den ned fra 5 til 3, og naar vi skal bruge saadant noget som 2,400,000 Tdr. Rug, vil man forstaa, hvad denne Besparelse betyder.

Vi skulde have brugt 100,000 Tdr. Havre til Havregryn. Vi har jo maattet afknappe Havregrynforbruget i vort Land. Havregryn udleveres kun til Hospitalerne og til de svageste Mennesker fra Apotek efter Receipt fra en Læge, og det højeste, man udleverer, er 1 Pund Havregryn om Ugen til et Menneske. Derved kommer vi ikke nær op paa at bruge det, som vi her har ansat. Nu ligger denne Knaphed vel ikke i, at vi absolut mangler Havre, men det er saa uheldigt, at for et Par Aar siden brændte en af de to Havremøller, der fandtes her i Landet, en stor og en lille. Den store brændte, og vi kan ikke bygge den op igen, fordi vi skal have Maskinerne fra Tyskland. Den vil derfor ikke kunne komme i Arbejde igen, før efter at Krigen er forbi. Det er Grunden til, at der kommer saa overordentlig lidt Havregryn frem. Men derved sparer man paa Havren til Bedste for Beholdningen. Vi skulde have